

Środki wykonawcze w odniesieniu do systemu zasobów własnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków wykonawczych dotyczących systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (2014/2020(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (05600/2014),
 - uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Rady (COM(2011)0740),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 311 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0047/2014),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej¹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie inwestowania w przyszłość – nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie wieloletnich ram finansowych i zasobów własnych³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2012 r. w celu pozytywnego zakończenia procedury zatwierdzania wieloletnich ram finansowych⁴,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie konkluzji ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 7–8 lutego 2013 r. dotyczących wieloletnich ram finansowych⁵,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2013 r. w sprawie porozumienia politycznego w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020⁶,
 - uwzględniając art. 81 ust. 1 akapit drugi Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0270/2014),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 311 TFUE Rada, stanowiąc w drodze rozporządzenia zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, ustanawia środki wykonawcze dotyczące systemu zasobów własnych Unii w zakresie, w jakim zostało to przewidziane w decyzji

¹ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 214.

² Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 89.

³ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 42.

⁴ Dz.U. C 68 E z 7.3.2014, s. 1.

⁵ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0078.

⁶ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0304.

określającej przepisy dotyczące systemu zasobów własnych Unii;

- B. mając na uwadze, że art. 311 TFUE stanowi również, że budżet jest finansowany całkowicie z zasobów własnych, oraz umożliwia Radzie określanie nowych lub uchylanie istniejących kategorii zasobów własnych, zapewniając tym samym podstawę prawną dogłębnej reformy systemu zasobów własnych;
- C. mając na uwadze, że Parlament nieustannie apeluje o powrót do finansowania budżetu UE z prawdziwego systemu zasobów własnych, zgodnie z zapisem w Traktacie; mając na uwadze, że Parlament regularnie podkreśla niedociągnięcia i ograniczenia istniejącego systemu zasobów własnych, którego brak przejrzystości i duża złożoność powodują, że jest całkowicie niezrozumiały dla obywateli europejskich, którzy ostatecznie ponoszą konsekwencje takiego stanu rzeczy;
- D. mając na uwadze, że krajowe, oparte na DNB, wkłady do budżetu UE, które stanowią obecnie około 74 % całkowitego dochodu UE, nie mogą być uważane za prawdziwe zasoby własne, ponieważ są to po prostu przesunięcia z budżetów krajowych do budżetu UE; mając na uwadze, że zasoby oparte na podatku VAT, stanowiące około 11 % całkowitego dochodu UE, rozwinęły się w taki sposób, że są również postrzegane jako krajowy wkład do budżetu UE; mając na uwadze, że sytuacja ta, utrzymująca się od dziesięcioleci, utrwala logikę „sprawiedliwego zwrotu”, która wyraźnie dominowała również w konkluzjach Rady Europejskiej ze szczytu w dniach 7–8 lutego 2013 r. w sprawie WRF 2014–2020 oraz w dużym stopniu uniemożliwiła strukturalną reformę budżetu UE;
- E. mając na uwadze, że z powodu oszczędności państwa członkowskie nie są skłonne do podnoszenia swoich wkładów do budżetu UE mimo niezaprzeczalnych korzyści, jakie przynoszą im programy finansowane z budżetu UE, a także mając na uwadze, że system bezpośrednich zasobów własnych jest dla UE jedynym sensownym rozwiązaniem;
- F. mając na uwadze, że Parlament konsekwentnie wyraża poparcie dla wniosków Komisji, zaprezentowanych w czerwcu 2011 r., które – ograniczając udział wkładów krajowych w budżecie UE do maksymalnie 40 %, znosząc obecny czysto statystyczny wkład oparty na podatku VAT i zastępując go prawdziwym unijnym zasobem opartym na VAT, tworząc jeden nowy i prawdziwy rodzaj zasobów własnych oraz zastępując wszystkie rabaty i mechanizmy korekcyjne systemem płatności ryczałtowych na okres 2014–2020 – stanowiły krok w odpowiednim kierunku, dostosowując dochody w budżecie UE do litery i ducha Traktatu oraz które jako takie od początku zyskały poparcie zdecydowanej większości w Parlamencie;
- G. mając na uwadze, że pomimo niezadowolenia z niezdolności Rady do poczynienia postępów w zakresie reformy systemu zasobów własnych Parlament ostatecznie wyraził zgodę na rozporządzenie w sprawie WRF na lata 2014–2020 w listopadzie 2013 r., w następstwie porozumienia zawartego z Radą w sprawie wspólnego oświadczenia dotyczącego ustanowienia grupy wysokiego szczebla ds. zasobów własnych; mając na uwadze, że z tej okazji prezydencja litewska zobowiązała się do zorganizowania posiedzenia inauguracyjnego tej grupy w dniach 18–19 grudnia 2013 r.; mając na uwadze, że posiedzenie to odbędzie się dopiero w kwietniu 2014 r., ponieważ Rada zwlekała z wyznaczeniem swoich trzech kandydatów do tej grupy wysokiego szczebla;
- H. mając na uwadze, że celem grupy wysokiego szczebla ds. zasobów własnych jest

przygotowanie do końca 2014 r. pierwszej oceny niedociągnięć obecnego systemu, zaś ostateczny wynik zostanie oceniony w 2016 r. na konferencji międzyinstytucjonalnej z udziałem parlamentów narodowych; mając na uwadze, że grupa wysokiego szczebla powinna zbadać wszystkie aspekty reformy systemu zasobów własnych z myślą o zapewnieniu Komisji środków niezbędnych do oceny, czy powyborczej rewizji/korekcie WRF na lata 2014–2020 (którą należy rozpocząć najpóźniej przed końcem 2016 r.) powinny towarzyszyć inicjatywy dotyczące nowych rodzajów zasobów własnych, a także do zaproponowania pomyślnej reformy na okres po 2020 r. objęty wieloletnimi ramami finansowymi;

1. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie Rady dotyczące ustanowienia środków wykonawczych dotyczących zasobów własnych Unii, jak przewidziano w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
2. ubolewa jednak nad decyzją Rady o przeniesieniu przepisów dotyczących obliczania zasobów opartych na DNB z powrotem do decyzji w sprawie zasobów własnych; jest zdania, że nie skorzystano ze sposobności zamieszczenia wszystkich przepisów wykonawczych w jednym tekście prawnym oraz że art. 311 traktatu lizbońskiego nie stanowi obiektywnego uzasadnienia dla takiego podziału;
3. ubolewa z powodu tego, że Radzie nie udało się dokonać żadnych postępów w kwestii reformy systemu zasobów własnych w oparciu o wnioski ustawodawcze przedstawione przez Komisję;
4. podtrzymuje swój apel o reformę systemu zasobów własnych Unii Europejskiej, która to reforma uczyniłaby ten system prostym, przejrzystym, sprawiedliwym, widocznym i zrozumiałym dla obywateli UE, umacniając tym samym więzi obywateli UE z projektem europejskim, równocześnie zmniejszając obciążenie krajowych budżetów państw członkowskich;
5. wiąże wielkie nadzieje z pracami grupy wysokiego szczebla ds. zasobów własnych, które według niego stanowią jedyną w swoim rodzaju okazję do przezwyciężenia obecnej blokady reformy systemu zasobów własnych; z zadowoleniem przyjmuje pierwsze posiedzenie grupy wysokiego szczebla w dniu 3 kwietnia 2014 r.; oczekuje, że pomimo znacznej i godnej ubolewania zwłoki w organizacji tego posiedzenia inauguracyjnego, grupa wysokiego szczebla zapewni jednak zgodność z celami i kalendarzem określonymi we wspólnym oświadczeniu ustanawiającym grupę wysokiego szczebla ds. zasobów własnych;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.